

Rapport

Datum: 28 juni 2007

Rapportnummer: 2007/140

Klacht

Verzoekers klagen erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Gelderland- Zuid hen op 18 december 2004 tegen hun wil hebben gefouilleerd.

Verzoekers klagen erover dat de beheerder van het regionale politiekorps Gelderland- Zuid de klacht over dat politieoptreden niet formeel in behandeling heeft genomen.

Beoordeling

Algemeen

1. In de avond van 28 december 2004 controleerden politieambtenaren H. en Z. van het regionale politiekorps Gelderland-Zuid verzoekers. H. en Z. waren op dat moment belast met controle op het afsteken van vuurwerk, terwijl dat (nog) niet was toegestaan. Bij deze controle fouilleerden H. en Z. verzoekers. Hierbij werd geen vuurwerk in hun kleding aangetroffen.

2. Op 13 januari 2005 dienden verzoekers bij de beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Zuid een klacht in over het politieoptreden van 28 december 2004 en verzochten bij de behandeling van hun klacht te worden gehoord. Zij onderbouwden bij brief van 6 februari 2005 hun klacht.

3. Bij brief van 21 april 2005 deed de adjunct-chef van district Stad Nijmegen van het regionale politiekorps Gelderland-Zuid namens de korpsbeheerder de klacht van verzoekers af. Hij achtte de klacht ongegrond. Hij liet daarbij weten dat verzoekers, indien zij niet tevreden waren met de afhandeling van hun klacht, binnen twee weken bij de korpsbeheerder een oordeel over de klacht konden vragen.

4. Verzoekers' gemachtigde diende bij de korpsbeheerder op 28 mei 2005 een klacht in over de beslissing van de districtschef. Hij liet daarbij onder meer weten:

"Middels deze dien ik namens de heren J. & E., hierna klagers, op nader te voeren gronden een klacht in tegen politieoptreden en tegen de wijze waarop deze klacht van klagers door de politie is behandeld en tot de beslissing van 21 april 2005 hetgeen pas op 28 mei 2005 door ondergetekende is ontvangen."

5. De klachtcoördinator van het district Stad Nijmegen liet verzoekers' gemachtigde bij brief van 14 juni 2005 weten de klacht niet opnieuw in behandeling te nemen omdat geen redenen waren aangevoerd waarom verzoekers het niet eens waren met de klachtafdoening. Voorts liet de klachtencoördinator daarbij weten dat de brief van 21 april 2005 op 26 april 2005 aan verzoekers' gemachtigde was verzonden.

I. Ten aanzien van het fouilleren

Bevindingen

1. Verzoekers klagen erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Gelderland-Zuid hen op 18 december 2004 tegen hun wil hebben gefouilleerd. Zij stellen zich op het standpunt dat de politieambtenaren hun bevoegdheid hebben misbruikt omdat in de buurt waar verzoekers zich bevonden geen vuurwerkgeluiden waren waargenomen. Wel hadden verzoekers op ongeveer 150 meter afstand vuurwerk gehoord.

E. en J. lieten voorts weten dat de fouillering onder chantage was gebeurd. De politie had namelijk laten weten dat indien er niet zou worden meegewerkt aan de fouillering, zij zouden worden gearresteerd en meegenomen naar het politiebureau. Beiden ontkenden zich vrijwillig te hebben laten fouilleren.

2. Getuigen M. en El. lieten schriftelijk weten dat zij getuige waren geweest van de gebeurtenis. De politie had tegen E. en J. gezegd dat indien zij niet zouden meewerken aan het fouilleren, zij zouden worden gearresteerd en meegenomen naar het politiebureau, aldus M en El.

3. De korpsbeheerder deelde mee dat het op 28 december 2004 verboden was vuurwerk af te steken. Beide betrokken ambtenaren waren die avond belast met vuurwerktoezicht en hadden tot taak verbaliserend op te treden bij geconstateerde strafbare feiten en burgers die mogelijk vuurwerk voorhanden zouden hebben aan te spreken en eventueel op vrijwillige basis te fouilleren. Verzoekers waren in dat kader gefouilleerd nadat zij daartoe toestemming hadden gegeven. Beide betrokken ambtenaren hadden daarbij eerst om toestemming verzocht.

De korpsbeheerder liet weten dat de grondslag voor het fouilleren onder meer artikel 2 van de Politiewet 1993 was geweest. De politie handhaafde op de omschreven wijze de openbare orde en probeerde strafbare feiten op te sporen.

Ook liet de korpsbeheerder (later) weten dat het onderzoek aan de kleding in dit geval enkel is toegestaan op vrijwillige basis, tenzij er sprake is van een aangehouden verdachte tegen wie ernstige bezwaren zijn, zoals vermeld in artikel 56, vierde lid van het Wetboek van Strafvordering. In dit geval was niemand aangehouden en bestonden er geen ernstige bezwaren. Om die reden kon alleen met medewerking/toestemming aan de kleding worden onderzocht, aldus de korpsbeheerder.

De korpsbeheerder was van oordeel dat verzoekers toen niet tegen hun wil en rechtmatig zijn onderzocht aan hun kleding.

De korpsbeheerder achtte de klachten van verzoekers ongegrond.

4. Bij het optreden betrokken ambtenaar H. liet bij de klachtbehandeling in eerste instantie weten dat hij en zijn collega Z. in de avond van 28 december 2004 waren belast met controle op het afsteken van vuurwerk. Zij waren daarbij in burgerkleding gekleed. Toen zij vuurwerk hadden horen afsteken, spraken zij een groep personen aan. Deze groep bleek bij controle niet in het bezit van vuurwerk. Op korte afstand van die eerste groep spraken H. en Z. een tweede groep personen aan, die bij controle eveneens geen vuurwerk in bezit had. H. kon zich nog herinneren dat daarbij door een van die personen onder meer was gevraagd op welke grond zij de controle verrichtten. H. liet weten dat hij een persoon had gefouilleerd met diens toestemming. Hij kreeg van die persoon niet direct medewerking, maar kreeg diens toestemming nadat hij enige uitleg had gegeven.

Betrokken ambtenaar Z. gaf tijdens de klachtbehandeling in eerste instantie dezelfde lezing van de gebeurtenissen als H.

5. Politieambtenaar H. verklaarde tijdens het onderzoek dat hij vuurwerk had horen knallen, in de richting van het geluid was gelopen en daar een groepje jongeren had aangetroffen. Dit groepje bleek geen vuurwerk bij zich te hebben. Vijftig meter verderop stond nog een groepje jongeren. H. en Z. hebben deze groep ook gecontroleerd op het bezit van vuurwerk. H. wist zich nog te herinneren dat hij met deze jongeren een korte discussie heeft gevoerd over het waarom van de controle. Na uitleg gaven de jongeren alsnog toestemming om hun kleding te onderzoeken, aldus H. Er werd toen geen vuurwerk aangetroffen.

H. deelde mee dat de aanleiding voor het besluit de groepen aan een controle te onderwerpen was, dat het geluid uit de richting van die groepen kwam. Er was geen sprake van een willekeurig controleren van groepjes jongeren, aldus H. H. wist zich niet meer te herinneren hoe de gang van zaken was geweest die leidde tot het fouilleren.

6. Politieambtenaar Z. deelde mee dat hij met H. in de richting van het geluid van een paar harde vuurwerkknallen was gelopen en daar een groepje jongeren zag staan. Op de vraag of Z. en H. hun even mochten controleren werd door een van de jongens gevraagd waarom dat werd gedaan. Na een rustige uitleg deden de jongeren niet meer zo moeilijk en stonden zij toe dat zij aan hun kleding werden onderzocht, aldus Z.

Beoordeling

7. Behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen heeft een ieder recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam. Het onderzoek aan het lichaam betekent een inbreuk op dit grondrecht, dat is neergelegd in artikel 11 van de Grondwet (zie Achtergrond; onder B.). Bij of krachtens de wet kunnen beperkingen op dit grondrecht worden gemaakt.

8. Voordat wordt toegekomen aan beoordeling van de klacht over het fouilleren, dient aandacht te worden besteed aan de aanleiding tot het politieoptreden. Het staat voldoende

vast dat er ten tijde van de gebeurtenis sprake was van het afsteken van vuurwerk. Voorts kan worden gesteld dat in die tijd van het jaar het (illegaal) afsteken van vuurwerk doorgaans plaatsvindt door (groepen) jongeren.

Uit het onderzoek is gebleken dat de bij het optreden betrokken politieambtenaren niemand daadwerkelijk vuurwerk hebben zien afsteken, noch dat kan worden vastgesteld dat er op grond van andere aanwijzingen dan dat het geluid uit de richting van de twee aangetroffen groepen kwam, sprake was van een extra aanleiding die grond gaf voor het politieoptreden. Een indicatie voor de onduidelijkheid wie er mogelijk vuurwerk zou hebben afgestoken, is ook dat de politieambtenaren eerst (vruchteloos) een groep hebben aangesproken voordat verzoekers werden benaderd. Gelet op het voorgaande was er onvoldoende sprake van feiten of omstandigheden die een verdenking jegens verzoekers rechtvaardigden voor het afsteken danwel ongeoorloofd voorhanden hebben van vuurwerk (zie Achtergrond; onder A. en onder E.). Gelet hierop kon de politie geen gebruik maken van strafvorderlijke bevoegdheden.

9. Het staat vast dat verzoekers zijn gefouilleerd door de betrokken ambtenaren. Zoals hiervoor onder 8. is vastgesteld, had de politie geen bevoegdheid dit te doen. Om die reden was het fouilleren slechts op vrijwillige basis mogelijk. Gelet op het feit dat het fouilleren een inbreuk vormt op het grondrecht van onaantastbaarheid van het lichaam (zie hiervoor onder 7.), dient te blijken van een ondubbelzinnige toestemming, die geheel in vrijheid is gegeven. Voorafgaand dient de politie uit eigen beweging volledige openheid te geven over het ontbreken van de bevoegdheid tot het fouilleren en mag er van geen enkele dwang sprake zijn. Gelet op de verklaringen van de betrokken ambtenaren is er discussie geweest over het waarom van hun optreden en is er 'enige' uitleg gegeven. Hieruit wordt afgeleid dat de politie, voordat werd overgegaan tot de daadwerkelijke controle, onvoldoende openheid heeft gegeven over het ontbreken van de betreffende bevoegdheid onder deze omstandigheden. Gelet hierop is onvoldoende gebleken van een ondubbelzinnige vrijwillig gegeven toestemming tot het fouilleren en heeft de politie met het fouilleren gehandeld in strijd met het grondrecht op onaantastbaarheid van het lichaam.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

10. Ten aanzien van de mededeling van de korpsbeheerder dat artikel 2 Politiewet 1993 (zie Achtergrond; onder D.) een grondslag vormt voor het fouilleren is de Nationale ombudsman van oordeel dat dit hiervoor geen solide basis geeft. Deze bevoegdheid maakt een inbreuk op het grondrecht van onaantastbaarheid van het lichaam en daarvan, kan slechts gebruik worden gemaakt indien dit expliciet bij wet is geregeld (zie Achtergrond; onder B.). Artikel 2 Politiewet 1993 is daartoe onvoldoende specifiek en biedt om die reden onvoldoende grond voor gebruik van de bevoegdheid van het fouilleren.

II. Ten aanzien van de klachtbehandeling

Bevindingen

1. Verzoekers klagen erover dat de beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Zuid de klacht over dat politieoptreden niet formeel in behandeling heeft genomen. Zij lieten weten dat de politie heeft geweigerd in te gaan op hun wens om te worden gehoord door de politiekachtencommissie, conform de klachtenregeling. Door dit na te laten is de afhandeling van hun klachten eenzijdig niet objectief geweest en bevat feitelijke onjuistheden.

2. De korpsbeheerder deelde op dit punt mee dat hij het verzoek in de brief van 28 mei 2005 - met name vanwege de zinsnede *'tegen de wijze waarop deze klacht van klagers door de politie is behandeld'* - had opgevat als een klacht over de wijze van klachtbehandeling, die bij brief van 21 april 2005 is afgedaan.

De korpsbeheerder stelde zich op het standpunt dat uit artikel 9:20 van de Algemene wet bestuursrecht volgt dat een klacht over de wijze van klachtbehandeling niet eerst door het betrokken bestuursorgaan zelf in behandeling hoeft te worden genomen, alvorens de Nationale ombudsman dit verzoek in behandeling neemt. De korpsbeheerder liet weten dat de formulering in de brief van 28 mei 2005 en dit artikel in acht nemende, met de brief van 14 juni 2005 is bedoeld aan te geven dat de hij van mening is dat de klacht over de wijze van klachtbehandeling niet bij de politieregio Gelderland-Zuid in behandeling hoeft te worden genomen. De korpsbeheerder geeft toe dat dit wel duidelijker in deze brief geformuleerd had kunnen worden en excuseert zich hiervoor.

Gezien de formulering van het verzoek in de brief van 28 mei 2005 en artikel 9:20 van de Algemene wet bestuursrecht, achtte de korpsbeheerder het niet onbehoorlijk dat de bij deze brief geuite klacht niet in behandeling is genomen. De korpsbeheerder achtte dit klachtonderdeel dan ook eveneens ongegrond.

Beoordeling

3. Het vereiste van rechtszekerheid houdt onder meer in dat gerechtvaardigde verwachtingen van burgers en organisaties jegens bestuursorganen door die bestuursorganen worden gehonoreerd. Dit houdt onder meer in dat toezeggingen dienen te worden nagekomen.

4. De korpsbeheerder kan niet worden gevolgd in zijn redenering over het niet in behandeling te hoeven nemen van de klacht naar aanleiding van de afdoeningsbrief van 21 april 2005. Zoals hiervoor onder Algemeen, onder 3. staat aangegeven, heeft de adjunct-districtschef in die brief verzoekers doorverwezen naar de korpsbeheerder indien verzoekers van mening waren dat de klacht onvoldoende zou zijn afgehandeld. Voorts hebben verzoekers in de brief van 28 mei 2005 aangegeven het nog steeds niet eens te zijn met het politieoptreden van 28 december 2004. Door geen gevolg te geven aan de

eerder gedane toezegging en slechts in te gaan op een van de twee aangevoerde grieven van verzoekers, heeft de korpsbeheerder gehandeld in strijd met het rechtszekerheidsvereiste.

Tijdens de formele behandeling van de klacht, als bedoeld in artikel 9, vierde lid van de Klachtenregeling politie Gelderland-Zuid had de korpsbeheerder alsdan advies kunnen inwinnen van de klachtencommissie (zie Achtergrond; onder C.).

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Gelderland-Zuid is gegrond ten aanzien van:

het fouilleren, wegens schending van het recht op onaantastbaarheid van het lichaam;
de klachtbehandeling, wegens schending van het rechtszekerheidsvereiste.

Onderzoek

Op 29 mei 2006 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer E. en de heer J., ingediend door de heer Ja. te Nijmegen, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Gelderland-Zuid. Nadat verzoekers hun verzoekschrift bij brieven van 16 juni 2006, 23 juni 2006, 11 juli 2006 en 13 juli 2006 nader hadden aangevuld, werd naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Zuid (de burgemeester van Nijmegen), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Arnhem over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren. Tevens werden de twee betrokken politieambtenaren gehoord.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De korpsbeheerder en verzoeker gaven binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie.

Verzoekschriften van 29 mei 2006, 16 juni 2006, 23 juni 2006, 11 juli 2006, en 13 juli 2006, met bijlagen.

Het standpunt van de beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Zuid, van 31 augustus 2006, met bijlagen.

Vier getuigenverklaringen, ontvangen van verzoekers op 29 september 2006.

Verklaringen van betrokken ambtenaren H. en van Z., ontvangen op 27 december 2006.

Reactie van de korpsbeheerder van 25 januari 2007, met bijlagen.

Reactie van verzoekers van 20 maart 2007.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

A. Verdenking

Artikel 27 Wetboek van Strafvordering

"1. Als verdachte wordt vóórdat de vervolging is aangevangen, aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan eenig strafbaar feit voortvloeit."

B. Fouilleren

Op grond van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet heeft een ieder - behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen - recht op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer, en op onaantastbaarheid van zijn lichaam.

Ook het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), en het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en

Politieke rechten (IVBPR) eisen een wettelijke grondslag.

Aangezien (ook) door fouillering inbreuk wordt gemaakt op de hiervoor aangeduide grondrechten is daarvoor een wettelijke legitimering vereist.

De strafvorderlijke fouillering

Politieambtenaren zijn bevoegd om de aangehouden verdachte tegen wie ernstige bezwaren bestaan aan zijn kleding te onderzoeken (artikel 56, tweede lid van het Wetboek van Strafvordering).

Als verdachte wordt in dit verband aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan enig strafbaar feit voortvloeit (artikel 27, eerste lid van het Wetboek van Strafvordering).

Artikel 11 Grondwet

"Ieder heeft, behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen, recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam."

Artikel 56 Wetboek van Strafvordering

"1. De officier van justitie of de hulpofficier voor wie de verdachte wordt geleid of die zelf de verdachte heeft aangehouden, kan, bij het bestaan van ernstige bezwaren tegen deze, in het belang van het onderzoek bepalen dat deze aan zijn lichaam of kleding zal worden onderzocht.

(...)

[4.] De overige opsporingsambtenaren zijn bevoegd den aangehoudene tegen wien ernstige bezwaren bestaan, aan zijne kleeding te onderzoeken."

C. Klachtenregeling politie Gelderland-Zuid

Artikel 3

"Commissie voor de politiekklachten

1. Er is een Commissie voor de politiekklachten, die bestaat uit onafhankelijke leden.

(...)

5. De commissie is belast met de behandeling van en de advisering aan de korpsbeheerder over klachten die niet door middel van overleg met de klager of door middel van bemiddeling worden afgehandeld."

Toelichting op artikel 3

"Artikel 3

(...)

Ad lid 5: de (nieuwe) Politiewet vraagt om de aanwijzing van categorieën van klachten ten aanzien waarvan de commissie wordt ingeschakeld. Op grond van deze regeling wordt de commissie belast met de behandeling van en de advisering over klachten die niet door middel van overleg of bemiddeling worden afgehandeld. In dit verband zij gewezen op het gestelde in artikel 9 van de regeling. Het ligt voor de hand dat een aantal klagers na een eerste gesprek al tevreden zal worden gesteld, zonder dat van bemiddeling kan worden gesproken. Uiteraard kan de bemiddeling mislukken, waarna de commissie wordt ingeschakeld. Ook bestaat de mogelijkheid dat de klager al direct laat weten dat hij een principieel oordeel van de korpsbeheerder wenst, of dat de korpsbeheerder direct na ontvangst van de klacht tot het oordeel komt dat de klacht zich niet leent voor bemiddeling."

Artikel 7

"Mededeling inzake niet in behandeling nemen klacht

Indien de korpsbeheerder besluit een klacht niet in behandeling te nemen, doet deze de klager daarover uiterlijk binnen vier weken na ontvangst van het klaagschrift schriftelijk en gemotiveerd mededeling. De klager wordt daarbij gewezen op de mogelijkheid om vervolgens een klacht in te dienen bij de Nationale Ombudsman."

Artikel 9

"Klachtbehandeling

1. Binnen twee weken na de ontvangst van een klacht wordt overleg gevoerd met de klager. Dit overleg dient er onder andere toe om vast te stellen of de klacht door middel van bemiddeling kan worden afgehandeld, en om vast te stellen in hoeverre de klacht voor verdere behandeling in aanmerking komt.
2. Van het voeren van overleg, als in het vorige lid bedoeld, kan worden afgezien indien de korpsbeheerder van oordeel is dat zulks in het desbetreffende geval niet zinvol is.
3. Indien overleg of bemiddeling leidt tot een oplossing waarmee de klager tevreden is, wordt de klacht niet verder behandeld. De klager en degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft, worden schriftelijk geïnformeerd over de beëindiging van de klachtbehandeling.

4. In de gevallen waarin de klager door overleg of bemiddeling niet tevreden gesteld is, handelt de korpsbeheerder de klacht formeel af.

5. Bij de formele afhandeling van de klacht wordt recht gedaan aan het beginsel van hoor en wederhoor; de klager en degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft, worden geïnformeerd over elkaars standpunt en krijgen de gelegenheid daar op te reageren."

Toelichting op artikel 9

"Artikel 9

Ad lid 1: het antwoord op de vraag wat een klager met zijn klacht wil bereiken, is van groot belang voor de wijze waarop een klacht het meest efficiënt kan worden behandeld. Vaak zal pas uit overleg met de klager blijken welke aanpak het meest geschikt is. Overleg met de klager kan ook onduidelijkheden over de klacht ophelderen, en leiden tot een zekere stroomlijning van de klacht. Daarom is bepaald dat binnen twee weken na de ontvangst van een klacht (die in beginsel voor behandeling in aanmerking komt) overleg met de klager wordt gevoerd. Dit overleg kan worden gezien als een soort van intake-gesprek. Het overleg kan ook telefonisch plaatsvinden.

Ad lid 2: vanzelfsprekend zijn er situaties denkbaar waarin het houden van een "intake-gesprek" niet zinvol is. Bijvoorbeeld omdat de klacht zich qua aard niet leent voor bemiddeling, of omdat de klager in zijn klaagschrift duidelijk heeft gemaakt niet open te staan voor een poging tot bemiddeling maar in plaats daarvan een principieel oordeel van de korpsbeheerder verlangt.

Ad lid 3: tussentijdse beëindiging van de behandeling van een klacht is op grond van artikel 9:5 van de Awb mogelijk indien het bestuursorgaan naar tevredenheid van de klager aan diens klacht tegemoet is gekomen. Op grond van het derde lid van artikel 9 van de klachtenregeling worden de betrokkenen schriftelijk geïnformeerd over de beëindiging van de behandeling van de klacht. Door het zenden van een schriftelijke mededeling wordt voorkomen dat er misverstanden ontstaan over de vraag of er nog een actie van de zijde van de politie zal volgen. Met het doen van zo'n mededeling kan het klachtdossier worden gesloten.

Ad lid 4: indien overleg met de klager of een poging tot bemiddeling niet tot resultaat heeft dat de klager tevreden is gesteld, dient de behandeling van de klacht te worden voortgezet met inachtneming van de daarvoor geldende bepalingen van hoofdstuk 9 van de Awb. Gelet op artikel 3, vijfde lid, van deze klachtenregeling dient de commissie daarbij te worden ingeschakeld. Van belang hierbij is dat de termijnen van artikel 66 van de (nieuwe) Politiewet (tien danwel veertien weken) beginnen te lopen op de datum van ontvangst van een klaagschrift. Dit betekent dat met een gesprek met de klager of met een poging tot bemiddeling niet te lang moet worden gewacht.

Ad lid 5: een van de vaste uitgangspunten bij een klachtbehandelingsprocedure is de toepassing van het beginsel van hoor en wederhoor. Klager en aangeklaagde dienen elkaars standpunten te kennen, en dienen de gelegenheid te krijgen op elkaars standpunt te reageren. Degene die is belast met de behandeling van de klacht dient ervoor te zorgen dat dit beginsel wordt toegepast."

D. Politiewet 1993

Artikel 2

"De politie heeft tot taak in ondergeschiktheid aan het bevoegde gezag en in overeenstemming met de geldende rechtsregels te zorgen voor de daadwerkelijke handhaving van de rechtsorde en het verlenen van hulp aan hen die deze behoeven."

De toelichting bij artikel 2 Politiewet 1993 in "Strafvordering Tekst en Commentaar" luidt onder meer:

"Alle opsporingsbevoegdheden die redelijkerwijs noodzakelijk zijn voor het aan het daglicht brengen van de waarheid zijn toegestaan. Alleen wanneer de uitoefening van zo'n methode een beperking oplevert van de uitoefening van een grond- of mensenrecht, dient de methode een expliciete grondslag in de (formele) wet te hebben."

E. Vuurwerkbesluit

Artikel 1.2.4

"1. Het is verboden vuurwerk voorhanden te hebben buiten een inrichting (...)

2. Het eerste lid is niet van toepassing:

a. tijdens de perioden dat consumentenvuurwerk ingevolge artikel 2.3.2 ter beschikking mag worden gesteld of ingevolge artikel 2.3.6 tot ontbranding mag worden gebracht, indien niet meer dan tien kilogram consumentenvuurwerk voorhanden is;"

Artikel 2.3.2

"1. Het is verboden consumentenvuurwerk ter beschikking te stellen aan een particulier.

.

2. Het verbod geldt niet op 29, 30 en 31 december met dien verstande dat als een van deze dagen een zondag is het verbod eveneens op die zondag geldt, in welk geval het verbod om vuurwerk ter beschikking te stellen dan niet geldt op 28 december."

Artikel 2.3.6

"Het is verboden consumentenvuurwerk tot ontbranding te brengen op een ander tijdstip dan tussen 31 december 10.00 uur en 1 januari 02.00 uur van het daarop volgende jaar."